

Alvīne Pampe, Ādažu vidusskolas 9. b klase, Ādažu novads

Bērni uz sniega

Esmu uz kalna. Sniegs visapkārt, tik spožs, ka knapi spēju noturēt acis vaļā. Neesmu īsti sajūsmā par ziemu, kad ārā ir tik auksts. Arī šodien ir auksts, bet spoži spīd saule, kas izraisa vismaz nedaudz pozitīvākas emocijas.

"Labprāt tagad gulētu siltā gultiņā," nodomāju pie sevis un viegli nodrebīnos no aukstuma.

Bet nekā, ar ģimeni nākas braukt uz kalnu. Parasti paņemam slēpes un snovbordus un visi kopā ejam.

Šoreiz gribējās pabūt vienai, aizmirsties no visām domām un vienkārši ļauties braucienam.

Ielieku ausīs austiņas un ieslēdzu mūziku. Mamma vienmēr dusmojas, jo uzskata, ka tas ir bīstami, bet ar īsto dziesmu var gūt vajadzīgās sajūtas uz kalna, tāpēc vienalga to klausos.

Esmu gatava. Lēnām sāku kustēties. Redzu kā cilvēki viens pēc otra ātrumā traucas no kalna, kāds atkal tikai mājās un brauc ļoti lēni, reizēm vēl nokrīt.

Sāku braukt jau ātrāk, viegli likumojot. Pēkšņi šķiet, ka domas nevis aizmirstas, bet, braucot pa kalnu, es tās ķeru.

"Pirmdien kontroldarbs. Ā, jāuzraksta draudzenei. Auksti. Riebīgais sniegs. Gribas kaut ko garšīgu. Skudras ir tik mazas. Ziloņi spēj stāvēt uz galvas.. Pag, ko?" atpūšos un pēkšņi priekšā ieraugu mazu bērnu, kas apstājies.

"Uzmanies!" es iekliedzos, bet puisītis nepaspēj izkustēties no vietas.

Strauji piebremzēju. Nedaudz skarbāk nekā gribēju, pasaku, ka nedrīkst stāvēt trases vidū, jo kāds var tikt ievainots, ja nepaspēj izvairīties vai piebremzēt.

Braucu tālāk, atkal uzņemot ātrumu. Aukstais gaiss sitas sejā, šķiet, ka seju dursta simtiem sīku adatiņu. Šis sāpes un aukstums tomēr palīdz atbrīvoties no ikdienas problēmām.

Esmu nobraukusi no kalna. Netālu redzu, kā pavisam mazi bērni savā starpā pikojas, mēģina uzcelt sniegavīrus. Atkal aizdomājos, stāvot un vērojot viņus. Bet šoreiz domas nav mokošas, tās atsauc atmiņā pavisam mazu mani, to, kā es pie loga stāvēju un priecājos, ieraugot pirmo sniegu. Tas bija labāk nekā noskatīties mīļāko multfilmu un sagādāja lielāku prieku nekā saņemt lielu šokolādi.

Pieēju pie bērniem, kad redzu, ka viņi nevar uzcelt lielu sniega bumbu otrai. Nolēmusi palīdzēt, uzsmaidu bērniem un uzceļu sniegavīram vēderu. Kāda meitenīte pasmaida un pasaka paldies, par to es jutos pagodināta, jo es kādam palīdzēju.

Kopā ar bērniem pabeidzam celt lielu, balto vīru. Redzu, kā viņi visi sajūsminās par šo visu, tik neviltots prieks, reti kad vairs tādu var redzēt.

Pēkšņi dzirdu - kāds mani sauc. Pagriežos un redzu brāli. Pat nebiju ievērojusi, ka jau ir sācis satumst. Atvados no bērniem, bet iespaidi par šodien piedzīvoto vēl ilgi pārņēmuši mani tā, ka pat mamma ir izbrīnīta.

"Man tomēr patīk ziema," atkal pie sevis nodomāju un ieslīgstu dziļā miegā, bet pat tur pozitīvās emocijas mani nepamet.